



Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. lapkričio 7 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Laisvė teikti paslaugas — Darbuotojų komandiravimas — Direktyva 96/71/EB — Minimalus darbo užmokestis — Vienkartinės sumos ir įnašai, darbdavio mokami į daugiamečių kaupimo fondą“

Byloje C-522/12

dėl *Bundesarbeitsgericht* (Vokietija) 2012 m. balandžio 18 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2012 m. lapkričio 19 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Tevfik Isbir

prieš

DB Services GmbH

TEISINGUMO TEISMAS (septintoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J. L. da Cruz Vilaça, teisėjai G. Arestis ir J.-C. Bonichot (pranešėjas),
generalinis advokatas M. Wathelet,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- T. Isbir, atstovaujamo *Rechtsanwalt* S. Hermann,
- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos K. Petersen ir A. Wiedmann bei T. Henze,
- Austrijos vyriausybės, atstovaujamos A. Posch,
- Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna ir M. Szpunar,
- Švedijos vyriausybės, atstovaujamos C. Stege ir A. Falk,
- Norvegijos vyriausybės, atstovaujamos P. Wennerås,
- Europos Komisijos, atstovaujamos F. Bulst ir J. Enegren,

* Proceso kalba: vokiečių.

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1996 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 96/71/EB dėl darbuotojų komandiravimo paslaugų teikimo sistemoje (OL L 18, 1997, p. 1 ir klaidų ištaisymai OL L 301, 2007, p. 28 ir L 310, p. 22; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 2 t., p. 431) 3 straipsnio 1 dalies antros įtraukos c punkto išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą tarp T. Isbir, patalpų valymo sektoriaus darbuotojo, ir jo darbdavio *DB Services GmbH* (toliau – *DB Services*), grupei *Deutsche Bahn AG* priklausančios įmonės, dėl dalių, į kurias reikia atsižvelgti apskaičiuojant suinteresuotojo asmens minimalų darbo užmokestį.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Direktyvos 96/71 3 straipsnio „Darbo sutarties sąlygos“ 1 ir 8 dalyse nustatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad, nepriklausomai nuo to, kokia teisė yra taikoma darbo santykiams, 1 straipsnio 1 dalyje paminėtos įmonės garantuoja į jų teritoriją komandiruotiems darbuotojams darbo sutarties sąlygas dėl toliau nurodytų dalykų, kuriuos toje valstybėje narėje, kurioje darbas yra atliekamas, reglamentuoja:

— įstatymai ir kiti teisės aktai ir (arba)

ir (arba)

— kolektyvinės sutartys ar arbitražo sprendimai, kurie buvo paskelbti visuotinai taikytinai, kaip numatyta šio straipsnio 8 dalyje, jeigu jie yra susiję su priede išvardyta veikla:

<...>

- c) dėl minimalių užmokesčio normų, įskaitant viršvalandžių apmokėjimo normas; šis punktas netaikomas papildomo pensinio draudimo sistemoms;

<...>

Šioje direktyvoje šio straipsnio 1 dalies c punkte paminėtų minimalių užmokesčio normų sąvoką apibrėžia valstybės narės, į kurios teritoriją darbuotojas yra komandiruojamas, nacionalinės teisės aktai ir (arba) praktika.

<...>

8. „Kolektyvinės sutartys arba arbitražo sprendimai, kurie buvo paskelbti visuotinai taikytinai“ – tai kolektyvinės sutartys arba arbitražo sprendimai, kurių privalo laikytis visos tam tikros profesijos ar pramonės šakos įmonės konkrečioje geografinėje zonoje.

<...>“

Vokietijos teisė

AEntG 2007

- 4 Direktyva 96/71 bei vėlesni Sąjungos teisės pakeitimai, be kita ko, atsiradę priėmus 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (OL L 376, p. 36), į Vokietijos teisę perkelti 2007 m. balandžio 25 d. redakcijos Įstatymu dėl privalomų darbo sąlygų, taikytinų teikiant tarptautines paslaugas (Darbuotojų komandiravimo įstatymas) (*Gesetz über zwingende Arbeitsbedingungen bei grenzüberschreitenden Dienstleistungen – Arbeitnehmer-Entsendegesetz*; toliau – *AEntG 2007*), įsigaliojusiu 2007 m. liepos 1 d.
- 5 *AEntG 2007* 1 straipsnyje išdėstytos nuostatos, kuriomis nustatyta kolektyvinių sutarčių taikymo užsienio darbdaviams tuo atveju, kai darbuotojai komandiruojami į Vokietiją, tvarka.

Penktasis turto kaupimo įstatymas

- 6 1994 m. kovo 4 d. Penktajame turto kaupimo įstatyme (*Fünftes Vermögensbildungsgesetz*) numatyta, kad darbdavys perveda pinigų sumą, kuri kaip turtas kaupiama darbuotojo vardu.
- 7 Minėtame įstatyme numatytos investicijų formos, kaip antai taupomojo indėlio sutartis dėl vertybinių popierių įsigijimo arba kitokio dalyvavimo valdant kapitalą, išlaidos gyvenamajam pastatui statyti, įsigyti, modernizuoti arba plėsti arba kaupiamojo gyvybės draudimo išlaidoms padengti. Pagal šį įstatymą darbuotojas turi teisę disponuoti tam tikru įnašu tik pasibaigus kelerių metų blokavimo laikotarpiui, kuris skiriasi nelygu turto kaupimo forma.
- 8 Įnašai turtui kaupti, bent jau kai kurių kaupimo formų atveju, finansuojami valstybės subsidijomis.

Kolektyvinės sutartys

– *ETV DB Services Nord*

- 9 2004 m. gruodžio 16 d. Kolektyvinėje sutartyje dėl atlyginimo *DB Services Nord GmbH* darbuotojams ir profesinių mokyklų moksleiviams (*Entgelttarifvertrag für die Arbeitnehmer und Auszubildenden der DB Services Nord GmbH*; toliau – *ETV DB Services Nord*) pateiktos pastatų ir gatvių valymo sektoriaus darbuotojų atlyginimų lentelės.
- 10 Nors *ETV DB Services Nord* turėjo nustoti galioti 2007 m. birželio 30 d., ji buvo pratęsta iki 2008 m. kovo 31 d.
- 11 *ETV DB Services Nord* A3 grupės darbuotojams numatytas 7,56 EUR valandinis darbo atlyginimas.
- 12 Minėtos sutarties šalys numatė, kad nuo 2008 m. balandžio 1 d. šis valandinis darbo atlyginimas A3 grupės darbuotojams yra 7,90 EUR.
- 13 Minėtos šalys derybose taip pat susitarė, kad už 2007 m. liepos 1 d.–2008 m. kovo 31 d. laikotarpį darbuotojams bus išmokėtos dvi vienkartinės išmokos (toliau – 2007 m. rugpjūčio mėn. ir 2008 m. sausio mėn. vienkartinės išmokos):
 - kartu su 2007 m. rugpjūčio mėn. atlyginimu pervesta 600 EUR dydžio išmoka, skirta veiklos rezultato daliai padidinti,

— kartu su 2008 m. sausio mėn. atlyginimu pervesta 150 EUR dydžio vienkartinė išmoka, mokama dėl trumpalaikių verslo aplinkos pokyčių.

– *LohnTV Gebäudereinigung 2004*

14 2003 m. spalio 4 d. Kolektyvinė sutartis dėl patalpų valymo sektoriaus darbuotojų darbo užmokesčio (*Lohntarifvertrag für die gewerblich Beschäftigten in der Gebäudereinigung*; toliau – *LohnTV Gebäudereinigung 2004*) buvo paskelbta visuotinai taikoma nuo 2004 m. balandžio 1 d.

15 *LohnTV Gebäudereinigung 2004* 2 straipsnyje numatytas 7,87 EUR valandinis atlyginimas.

16 Ši tvarka nebetaikoma nuo 2008 m. vasario 29 d.

– *TV Mindestlohn Gebäudereinigung*

17 2007 m. spalio 9 d. Kolektyvinėje sutartyje dėl minimalaus darbo užmokesčio patalpų valymo sektoriaus darbuotojams Vokietijos Federacinės Respublikos teritorijoje (*Tarifvertrag zur Regelung der Mindestlöhne für gewerbliche Arbeitnehmer in der Gebäudereinigung im Gebiet der Bundesrepublik Deutschland*; toliau – *TV Mindestlohn Gebäudereinigung*) nustatyta, kad darbuotojų, priskirtinų prie A3 grupės darbuotojų kategorijos, valandinis darbo užmokestis lygus 8,15 EUR.

18 *TV Mindestlohn Gebäudereinigung* taikymas buvo pratęstas nuo 2008 m. kovo 1 d.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

19 T. Isbir nuo 2004 m. sausio 1 d. yra patalpų valymo sektoriaus darbuotojas, nuo 2004 m. sausio 1 d. Vokietijoje dirbantis įmonėje *DB Services*.

20 Pagal *ETV DB Services Nord* jam buvo mokamas 7,56 EUR valandinis atlyginimas iki 2008 m. kovo 31 d., o nuo 2008 m. balandžio 1 d. – 7,90 EUR.

21 Jis pateikė prašymą, kad už laikotarpį nuo 2007 m. liepos 1 d. iki 2008 m. vasario 29 d. jam būtų taikytinos palankesnės patalpų valymo sektoriuje valadinį užmokestį nustatančios nuostatos, t. y. *LohnTV Gebäudereinigung 2004*, o vėliau – nuo 2008 m. kovo 1 d. – *TV Mindestlohn Gebäudereinigung*, kuri buvo pripažinta taikytina šio sektoriaus, taip pat ir *DB Services* darbuotojams.

22 T. Isbir nurodė, kad jam turėjo būti sumokėtas 7,87 EUR, o vėliau 8,15 EUR, o ne atitinkamai 7,56 EUR ir 7,90 EUR valandinis darbo užmokestis.

23 Nors *DB Services* neginčijo, kad nuo to momento jai buvo taikytinas *LohnTV Gebäudereinigung 2004*, o vėliau *TV Mindestlohn Gebäudereinigung*, ji nurodė, kad T. Isbir iš tiesų jau gavo kur kas daugiau nei jo reikalaujamas minimalus valandinis darbo užmokestis, nes už atitinkamą laikotarpį pagal grupę *Deutsche Bahn AG* taikytinas kolektyvines sutartis jis jau gavo sumas, kurios, anot šios įmonės, turėjo būti įtrauktos apskaičiuojant šį minimalų darbo užmokestį, būtent:

— 2007 m. rugpjūčio mėn. ir 2008 sausio mėn. vienkartinės sumas,

— turto kaupimo įnašą.

24 Tad iškilo klausimas, ar šios atlyginimo dalys turi būti įtrauktos apskaičiuojant minimalų darbo užmokestį, dėl ko ir kilo ginčas, nagrinėjamas *Bundesarbeitsgericht* (Federalinis darbo bylų teismas).

- 25 Minėtas teismas pripažįsta, kad ginčas kilo dėl vien pagal vidaus teisę susidariusios situacijos. Vis dėlto jis nurodo Teisingumo Teismo praktiką (1997 m. liepos 17 d. Sprendimas *Leur-Bloem*, C-28/95, Rink. p. I-4161, ir 2010 m. gegužės 20 d. Sprendimas *Modehuis A. Zwijnenburg*, C-352/08, Rink. p. I-4303), pagal kurią, siekiant išvengti aiškinimo skirtumų ateityje, Sąjungos teisės nuostatas ar sąvokas reikia aiškinti vienodai, neatsižvelgiant į tai, ar jos taikytinos vien vidaus, ar tarptautinėmis situacijomis. Nagrinėjamu atveju iš *AEntG 2007* parengiamųjų darbų matyti, kad šiame įstatyme nurodyta sąvoka „minimalaus atlyginimo norma“, anot nacionalinės teisės aktų leidėjo, turi būti aiškinama identiškai, neatsižvelgiant į tai, ar ji taikytina vidaus situacijai, ar situacijai, patenkančiai į Sąjungos teisės taikymo sritį.
- 26 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, kaip šio sprendimo 23 punkte minėtos sumos siejasi su minimalaus atlyginimo normos išaiškinimu, kurį, kaip jis mano, Teisingumo Teismas jau yra pateikęs 2005 m. balandžio 14 d. Sprendime *Komisija prieš Vokietiją* (C-341/02, Rink. p. I-2733) ir pagal kurį atlyginimo dalys, keičiančios santykį tarp darbuotojo atlikto darbo ir už jį gaunamo atlyginimo, atlyginimui nepriskirtinos.
- 27 Šiomis aplinkybėmis *Bundesarbeitsgericht* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokius prejudicinius klausimus:
- „1. Ar „minimalių užmokesčio normų“ sąvoką, pateiktą direktyvos [96/71] 3 straipsnio 1 dalies antros įtraukos c punkte, reikia aiškinti taip, kad ja apibrėžiamas darbdavio atlygis darbuotojui už tokį darbą, už kurį pagal direktyvos 3 straipsnio 1 dalies pirmame sakinyje nurodytus įstatymus ir kitus teisės aktus arba visuotinai taikytiną kolektyvinę sutartį atlyginama tik kolektyvinėje sutartyje nustatytu minimaliu darbo užmokesčiu (už „įprastą darbą“), todėl prie pareigos sumokėti minimalią užmokesčio normą gali būti priskiriamos tik tos darbdavio išmokos, kuriomis atlyginama už šį įprastą darbą ir kurios ne vėliau kaip iki atitinkamo darbo užmokesčio mokėjimo dienos turi būti sumokėtos darbuotojui?
 2. Ar „minimalių užmokesčio normų“ sąvoką, pateiktą Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnio 1 dalies antros įtraukos c punkte, reikia aiškinti taip, kad ji nesuderinama su nacionalinės teisės normomis arba praktika, pagal kurias darbdavio išmokos nelaikytinos minimalaus darbo užmokesčio dalimi ir todėl nepriskirtinos prie teisės į minimalų darbo užmokesčių įgyvendinimo, jei darbdavys šias išmokas moka laikydamasis kolektyvinėje sutartyje numatyto įsipareigojimo:
 - šios išmokos kolektyvinės sutarties šalių ir nacionalinės teisės aktų leidėjo pageidavimu skiriamos darbuotojų gerovei kurti,todėl
 - darbdavio mėnesinės išmokos ilgalaikiu laikotarpiu kaupiamos darbuotojo vardu, pavyzdžiui, į daugiametį kaupimo fondą, įnašą gyvenamajam pastatui statyti ar įsigyti arba įnašą į kaupiamąją gyvybės draudimą, ir
 - finansuojamos valstybės subsidijomis ir mokestinėmis lengvatomis, ir
 - darbuotojas tais įnašais gali disponuoti tik po daugelio metų, ir
 - įnašų, mokamų fiksuoto dydžio sumomis kiekvieną mėnesį, dydis priklauso tik nuo susitarto darbo laiko, o ne nuo atlyginimo („išmokos turtui kaupti“)?“

Dėl Teisingumo Teismo kompetencijos

- 28 Primintina, kad Teisingumo Teismas jau pripažino savo kompetenciją nagrinėti prašymus priimti prejudicinius sprendimus dėl Sąjungos teisės nuostatų, kai pagrindinėje byloje nagrinėjama situacija nepatenka į Sąjungos teisės taikymo sritį, tačiau šios teisės nuostatos tapo taikytinos pagal nacionalinę teisę (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Leur-Bloem* 26 ir 27 punktus). Be to, Teisingumo Teismas nusprendė, kad nacionalinis teisės aktų leidėjas priima tokius pačius sprendimus kaip ir priimti Sąjungos teisėje, kad būtų išvengta užsienio piliečių diskriminacijos ir galimo konkurencijos iškreipimo, egzistuoja tam tikras Europos Sąjungos interesas, kad būtų išvengta būsimų Sąjungos teisės nuostatų ar sąvokų aiškinimo skirtumų, aiškinti jas vienodai, neatsižvelgiant į jų taikymo sąlygas (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Modehuis A. Zwijnenburg* 33 punktą).
- 29 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas šiuo klausimu pažymėjo, kad, kaip matyti iš *AEntG 2007*, kuriuo Direktyva 96/71 buvo perkelta į Vokietijos teisę, parengiamųjų darbų, nacionalinės teisės aktų leidėjas siekė, kad „pagal vidaus teisę reglamentuojamos situacijos ir situacijos, patenkančios į Sąjungos teisės taikymo sritį, visų pirma, susijusios su darbuotojų komandiravimu“, būtų aiškinamos vienodai.
- 30 Tačiau tokiu atveju, atsižvelgiant į nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo teisminių funkcijų atskyrimą, numatytą SESV 267 straipsnyje, tik nacionalinis teismas turi įvertinti tikslią rėmimosi Europos Sąjungos teise apimtį, o Teisingumo Teismo kompetencija apsiriboja tik šios teisės nuostatų vertinimu. Iš tiesų, atsižvelgimas į ribas, kurias nacionalinis teisės aktų leidėjas galėjo nustatyti dėl Sąjungos teisės taikymo tik vidaus situacijoms, priskiriamas nacionalinei teisei, o todėl – išimtinai atitinkamos valstybės narės teismų kompetencijai (žr. minėto Sprendimo *Leur-Bloem* 33 punktą).
- 31 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Teisingumo Teismas kompetentingas atsakyti į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo pateiktus klausimus.

Dėl prejudicinių klausimų

- 32 Abiem savo klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 96/71 3 straipsnio 1 dalies antros įtraukos c punktą reikia aiškinti taip, kad pagal jį draudžiama, kad į minimalų darbo užmokestį būtų įtrauktos tokios atlyginimo dalys, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, susijusios su, pirma, dviem vienkartinėmis sumomis, pervestomis pagal kolektyvinę sutartį, ir, antra, turto kaupimo įnašu.
- 33 Šiuo klausimu primintina, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas priėmė Direktyvą 96/71 siekdamas, kaip matyti iš jos 6 konstatuojamosios dalies, atsižvelgiant į darbuotojų ir darbdavių interesus numatyti darbo santykius reglamentuojančias sąlygas, kai pagal paslaugų teikimo sistemą atitinkamoje valstybėje narėje įsteigta įmonė laikinai komandiruoja darbuotojus į kitos valstybės narės teritoriją. Iš tos pačios direktyvos 13 konstatuojamosios dalies matyti, kad, siekiant nustatyti pagrindines minimalią apsaugą užtikrinančias imperatyvias teisės normas, kurių priimančiojoje valstybėje turi laikytis darbdaviai, į ją komandiruojantys darbuotojus laikiniems darbams, būtina derinti valstybių narių įstatymus. Vis dėlto Direktyva 96/71 nesuderintas šių minimalią apsaugą užtikrinančių imperatyvių teisės normų materialinis turinys. Todėl jų turinį valstybės narės gali nustatyti laisvai, laikydamosi Sutarties ir bendrųjų Sąjungos teisės principų (2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Laval un Partneri*, C-341/05, Rink. p. I-11767, 58–60 punktai).
- 34 Siekiant, kad būtų laikomasi pagrindinių minimalią apsaugą garantuojančių imperatyvių teisės normų, Direktyvos 96/71 3 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje numatyta, kad valstybės narės užtikrina, jog, nepaisant to, kokia teisė taikoma darbo santykiams, tarpvalstybinio paslaugų teikimo atveju įmonės

garantuotų į jų teritoriją komandiruotiems darbuotojams darbo ir įdarbinimo sąlygas dėl šioje nuostatoje nurodytų dalykų, be kita ko, ir dėl minimalių darbo užmokesčio normų, įskaitant viršvalandžių apmokėjimo normas (minėto Sprendimo *Laval un Partneri* 73 punktas).

- 35 Direktyva 96/71 nesiekia suderinti darbo ir įdarbinimo sąlygų nustatymo sistemų valstybėse narėse, todėl jos yra laisvos nacionaliniu lygiu pasirinkti sistemą, kuri nėra aiškiai numatyta tarp įtvirtintų minėtoje direktyvoje, tačiau tai neturi trukdyti teikti paslaugas tarp valstybių narių (minėto Sprendimo *Laval un Partneri* 68 punktas).
- 36 Be to, primintina, kad Direktyvos 96/71 3 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje jos taikymo tikslais nurodyta, kad, nustatant tos pačios 1 dalies pirmoje pastraipoje numatytas minimalaus darbo užmokesčio normas, reikia remtis valstybių narių, į kurių teritoriją komandiruotas darbuotojas, teisės aktais ir nacionaline praktika.
- 37 Šiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad pačioje Direktyvoje 96/71 nepateikiamas nė vienas minimalaus darbo užmokesčio apibrėžimo materialaus turinio požymis. Tad jo sudedamąsias dalis, taikant šią direktyvą, reikia nustatyti pagal atitinkamos valstybės narės teisę, tačiau dėl tokio iš teisės aktų ar iš susijusių nacionalinių kolektyvinių sutarčių, ar iš to, kaip šiuos aktus aiškina nacionaliniai teismai, išplaukiančio apibrėžimo neturi būti trukdoma laisvai teikti paslaugas tarp valstybių narių.
- 38 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad priedai ir priemonės, nenustatyti pagal valstybės narės, į kurios teritoriją komandiruojamas darbuotojas, teisės aktus ar praktiką kaip minimalaus darbo užmokesčio dalys ir keičiantys santykį tarp darbuotojo atlikto darbo ir jo gauto atlygio, remiantis Direktyva 96/71, negali būti laikomi minimalaus darbo užmokesčio dalimis (minėto Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* 39 punktas).
- 39 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas laikė, kad visiškai normalu, jog darbuotojas, darbdavio reikalavimu dirbantis viršvalandžius arba ypatingomis sąlygomis, už papildomą darbą gauna kompensaciją, į kurią neatsižvelgiama apskaičiuojant minimalų darbo užmokestį (minėto Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* 40 punktas).
- 40 Tad apskaičiuojant minimalų darbo užmokestį, kaip jis suprantamas pagal Direktyvą 96/71, atsižvelgiama vien į atlyginimo dalis, dėl kurių nekinta santykis tarp darbuotojo atlikto darbo ir šio darbuotojo už tą darbą gauto atlygio.
- 41 Pagrindinėje byloje nagrinėjamomis aplinkybėmis visų pirma konstatuotina, kad 2007 m. rugpjūčio mėn. ir 2008 m. sausio mėn. vienkartinės sumos, kaip tai pabrėžia ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, yra kaip atlygis už įprastinę atitinkamo darbuotojo veiklą, numatytas pagal visuotinai taikytiną kolektyvinę sutartį, t. y. *ETV DB Services Nord*.
- 42 Žinoma, šios sumos buvo pervestos ne tuo laikotarpiu, kuriuo jomis turėjo būti atsiskaitoma už atitinkamo darbuotojo darbą. Tačiau ši aplinkybė neturi reikšmės nustatant šiuos atlyginimus, nes taip *ETV DB Services Nord* šalys susitarė padidinti darbo užmokesčius, atsižvelgusios į nuolatinę nacionalinę praktiką, pagal kurią, pasibaigus pirmiau galiojusiai sutarčiai ir derantis dėl tokios sutarties, šiomis vienkartinėmis išmokomis iš anksto ruošiamasi tam, kad bus taikoma nauja darbo užmokesčių sistema. Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar iš tiesų toks buvo šios kolektyvinės sutarties šalių ketinimas.
- 43 Antra, dėl turto kaupimo įnašo, atrodo, kad, atsižvelgiant į jos tikslą ir požymius, nurodytus prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo, ji pakeičia darbuotojo atliekamo darbo ir už jį gaunamo atlygio santykį.

- 44 Iš tikrųjų, nors šis įnašas neatskiriamas nuo darbo, jis skiriasi nuo užmokesčio tiesiogine prasme. Juo siekiama kaupti kapitalą, kuriuo darbuotojas galės naudotis tik po ilgo laiko, kad būtų įgyvendintas socialinės politikos tikslas, ir kuris paremtas, be kita ko, viešosios valdžios teikiamomis subsidijomis, todėl pagal Direktyvą 96/71 jis negali būti laikoma atitinkančia įprastinį santykį tarp darbuotojo darbo ir už jį darbdavio mokamo atlyginimo. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi nuspręsti, ar taip yra jo nagrinėjamoje pagrindinėje byloje.
- 45 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pateiktus klausimus reikia atsakyti: Direktyvos 96/71 3 straipsnio 1 dalies antros įtraukos c punktą reikia aiškinti taip, kad pagal jį nedraudžiama, kad į minimalų darbo užmokestį būtų įtrauktos tokios atlyginimo dalys, kurios nepakeičia santykio tarp darbuotojo atlikto darbo ir šio darbuotojo už tą darbą gauto atlygio. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar iš tiesų taip yra kalbant apie pagrindinėje byloje nagrinėjamas atlyginimo dalis.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 46 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (septintoji kolegija) nusprendžia:

1996 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 96/71/EB dėl darbuotojų komandiravimo paslaugų teikimo sistemoje 3 straipsnio 1 dalies antros įtraukos c punktą reikia aiškinti taip, kad pagal jį nedraudžiama, kad į minimalų darbo užmokestį būtų įtrauktos tokios atlyginimo dalys, kurios nepakeičia santykio tarp darbuotojo atlikto darbo ir šio darbuotojo už tą darbą gauto atlygio. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar iš tiesų taip yra kalbant apie pagrindinėje byloje nagrinėjamas atlyginimo dalis.

Parašai.